

MAAILMAN VII MEISET TYYPIT ZOMBIPARAATI

NETFLIX
A NETFLIX
ORIGINAL SERIES

MAX BRALLIER

Kuvittanut DOUGLAS HOLGATE

WSOY

Englanninkielinen alkuteos
The Last Kids on Earth and the Zombie Parade

Text copyright © 2016 by Max Brallier
Illustrations copyright © 2016 by Douglas Holgate

Suomenkielinen laitos © Ulla Selkälä ja WSOY 2019

ISBN 978-951-0-43778-0
Painettu EU:ssa

MAX BRALLIER & DOUGLAS HOLGATE

MAAILMAN VIIIMEISET TYYPIT ZOMBIPARAATI

Suomentanut Ulla Selkälä

Werner Söderström Osakeyhtiö | Helsinki

Rubylle. Jos maailma tuhoutuisi ja hirviöt
tulisivat, olisit fantastinen kumppani
seikkailuissa.

—M. B.

Vanhemmilleni: Paitsi tuestanne ja
rakkaudestanne ja siitä, että kannustitte minua
joka käännteessä, kiitos myös siitä, että jätitte
minut säännöllisesti hoitoon naapuriin, missä
näin tietämättänne kahdeksanvuotiaana
lähestulkoon jokaisen kauhuelokuvan, jonka
videovuokraamosta saattoi lainata.

—D. H.

Wakefieldin kartta

Rauta-
kauppa

Kaupunginmetsä

Junen
koti

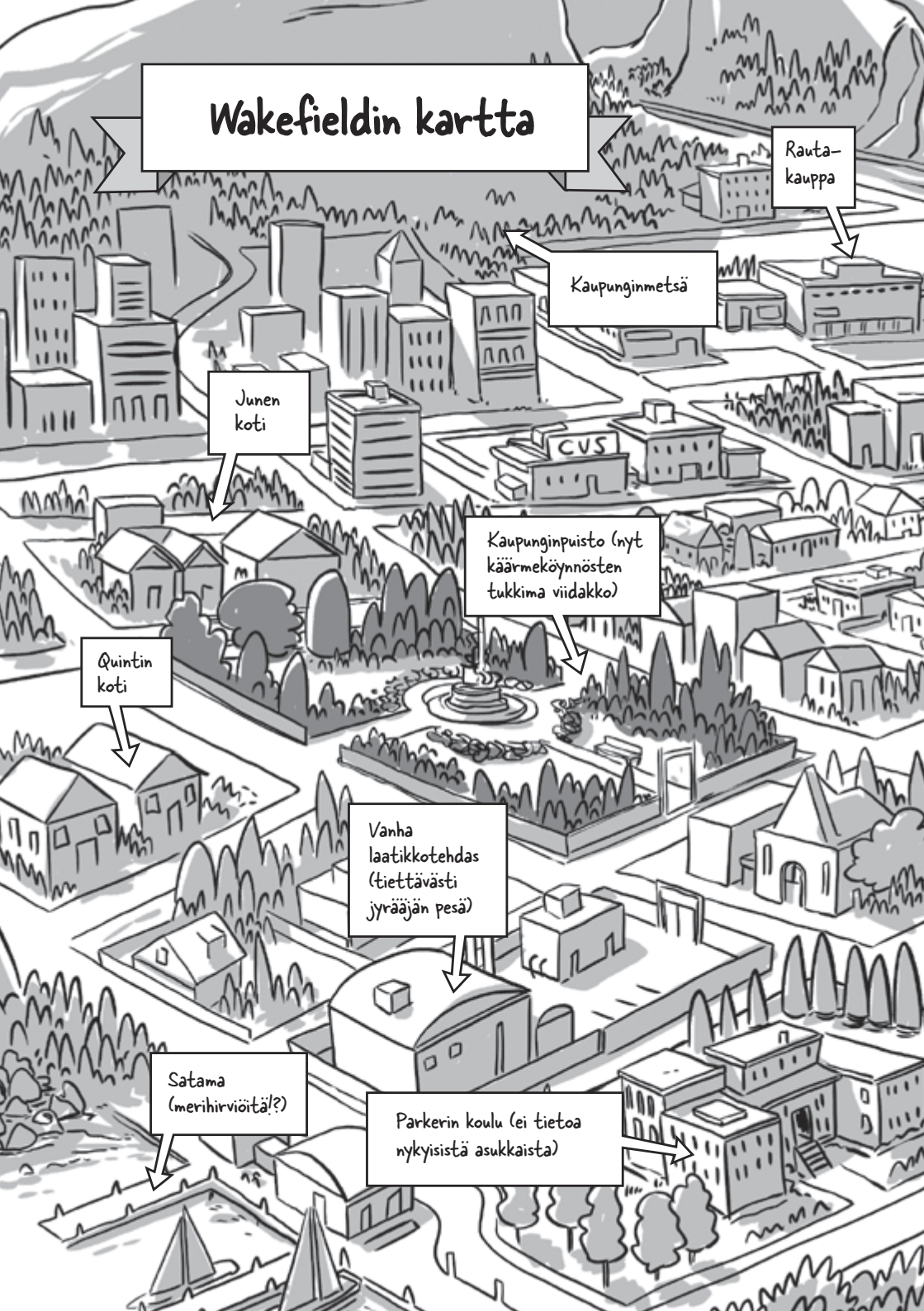
Kaupunginpuisto (nyt
käärmeköynnösten
tukkima viidakko)

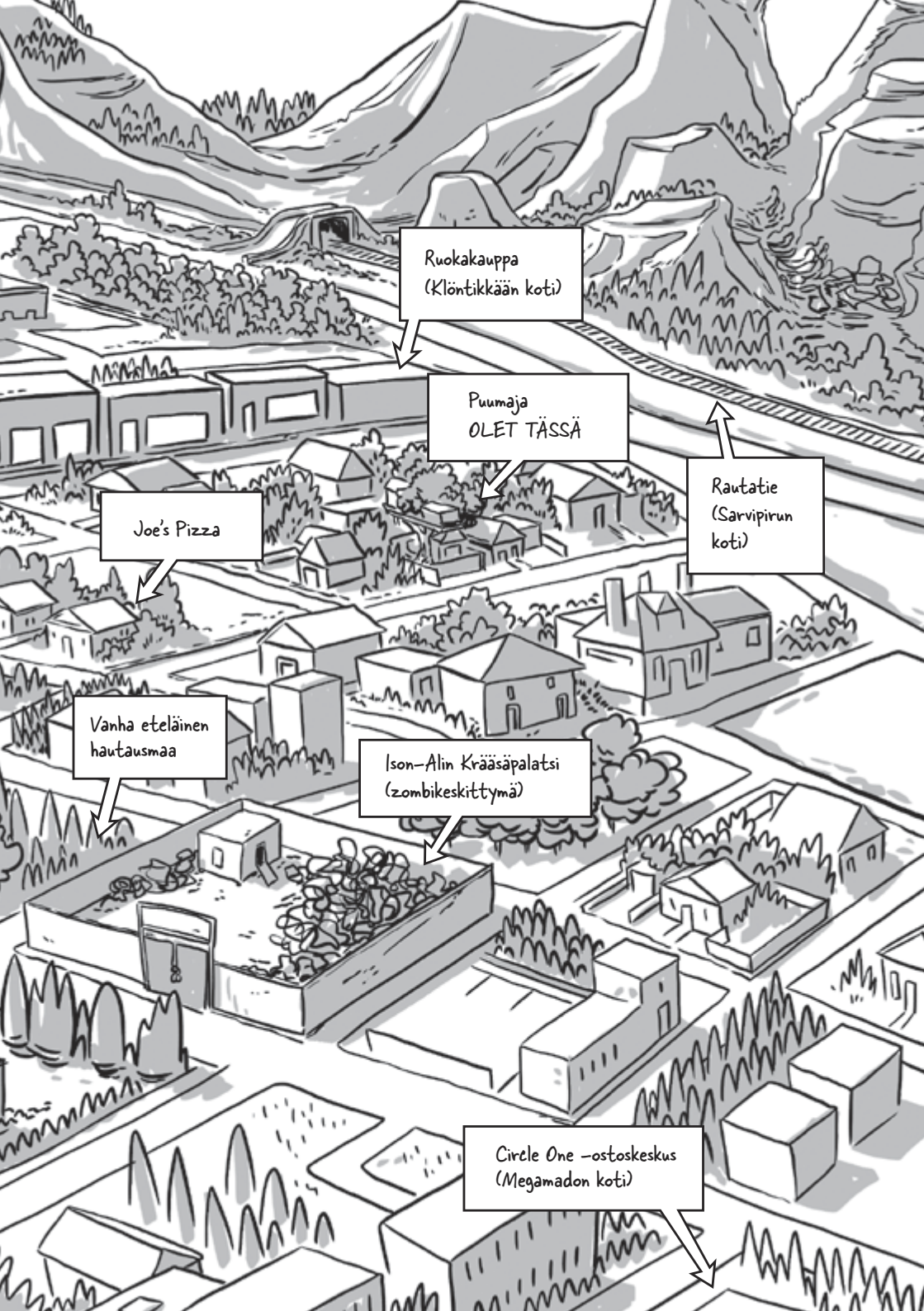
Quintin
koti

Vanha
laatikkotehdas
(tietävästi
jyräjän pesä)

Satama
(merihirviötä!?)

Parkerin koulu (ei tietoa
nykyisistä asukkaista)

Ruokakauppa
(Klöntikkään koti)

Puumaja
OLET TÄSSÄ

Rautatie
(Sarvipurun
koti)

Joe's Pizza

Vanha eteläinen
hautausmaa

Ison-Alin Krääsäpalatsi
(zombikeskittymä)

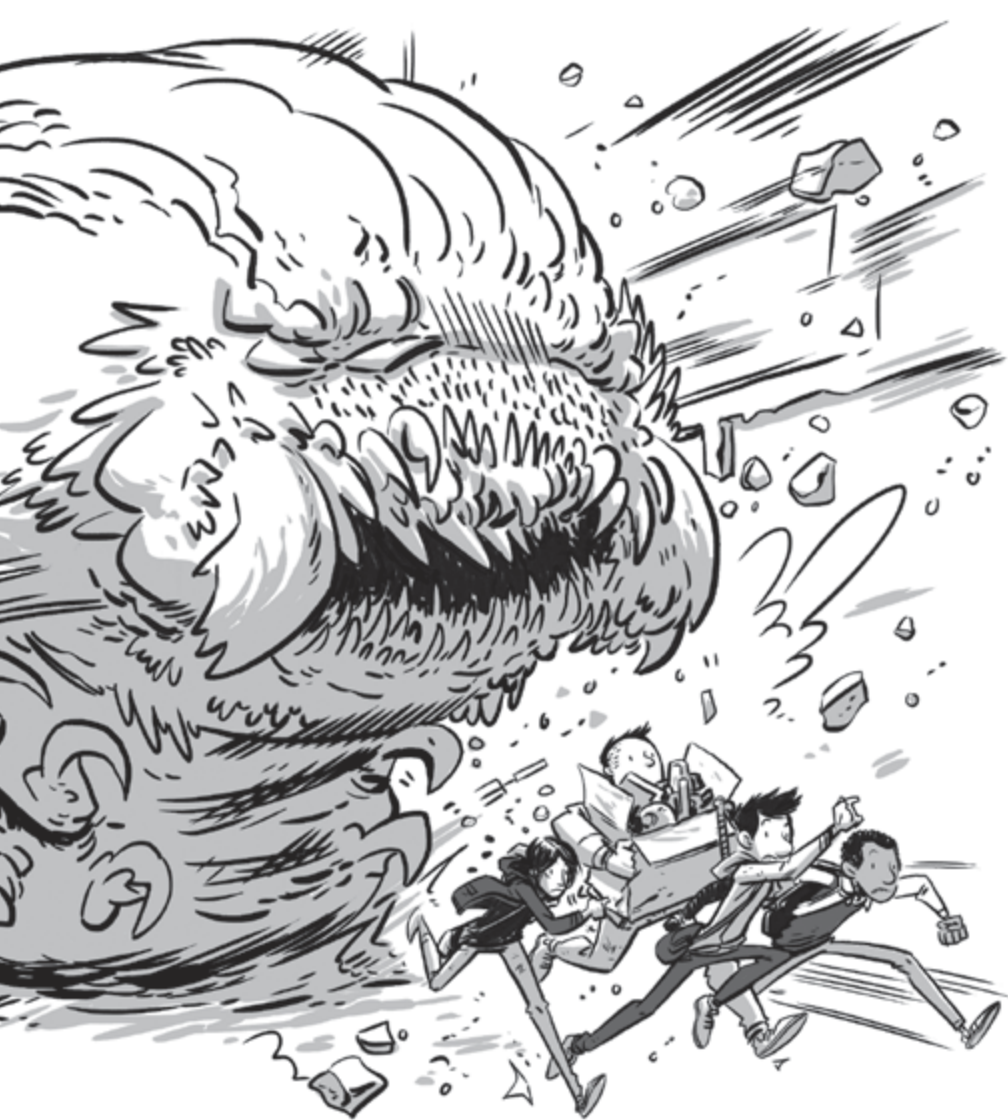
Circle One -ostoskeskus
(Megamadon koti)

Luku yksi

Aha... meidät siis syödään. Hotkaistaan kitaan. Niellään kokonaisina. Tai ehkä paloina. Oikeesti, kokonaisena vai paloina, mitä väliä? Pääpointti on: SYÖDÄÄN.

Koska näetkö tuon junankokoisen pedon meidän takana? Se *ei* ole juna. Se on järkyn iso matohirviö. Megamato.

Ai *miksikö* me juostaan pakoon järkyn isoa hirviömatoa?

Hyvä kysymys.

Johon on typerä vastaus. Me ollaan...

Katsos, kun noin kuukausi sitten mä kukistin ison, pahan hirviön, jonka nimi oli Rähhis. Olin että: ”Me ollaan sankareita! Maailmanlopun toimintasankareita. Ja maailmanlopun toimintasankarit *tarvitsee* etsintäretkiä.”

Me ollaan oikeastaan nykyaikainen versio muinaisista Pyöreän pöydän ritareista. Ja muinaiset Pyöreän pöydän ritarit etsivät aina väsymättä kaikkialla. Silloin mun paras ystävä Quint Baker ilmoitti: ”Meidän pitäisi tehdä bestiaari, ystävä!”

Mikä bestiaari, sä varmaan kysyt.

Se onkin hyvä kysymys! Mä kysyin Quintilta samaa. Jäbä tuijotti mua kuin jotain aivokuollutta, otti sanakirjan ja paukutti siitä: *"Kokoelma tietosanakirjamaisia kuvauksia myyttisistä olennoista."*

"Tuo kuulostaa vain snobbailevalta tavalta sanoa 'hirviötietokirja'", sanoin.

"Mutta paremmalta!" Quint hihkaisi. "'Tietokirja' tuo mieleen koulun ja opiskelun. 'Bestiaari' on rypistyneitä, kellastuneita sivuja, joista hönkivät hirviöt ja ammainen historia."

Se kuulosti musta hyvältä, ja niinpä mä sanoin...

Ja nyt me tehdään *täydellistä* bestiaaria *kaikista omituisista otuksista*, joita viimekesäinen hirviöiden maahanhyökkäys toi Wakefieldiin. Siihen tarvitaan jokaisesta monsterista kaksi juttua:

Yksi: kuva. Se on mun tehtävä. *Tietysti*, koska mä olen Jack Sullivan, hirviökuvaajien ehdoton ykkönen.

Kaksi: INFOA. Se tarkoittaa tietoja: olennon vahvuudet, heikkoudet, missä se hengaa, mitä syö, mitä harrastaa, löyhkääkö se pahuudelta plaa plaa plaa.

Tajuan kyllä, että mitä tulee sankarillisimpiin urotekoihin ikinä, kirjan tekemistä ei voi verrata Frodon retkeen Valtasormuksen kanssa Tuomiovuorelle, mutta mitä väliä? Kutsumalla *mitä tahansa* randomia tehtävää etsintäretkeksi elämästä tulee PALJON hauskeempaa.

Esimerkiksi...

Kamumme Dirk on ihan omalla etsintäretkellään, jonka päämääränä on saada meille kasvimaa. Tämä ei ole vitsi. Dirk on ilmeisesti hulluna tuoreisiin tomaatteihin. Se ei muka pysty säilyttämään mörssärin raamejaan pelkillä sipseillä ja suklaalla. Mikä on ÄLYTÖNTÄ, koska mun mielestä ne on tärkeimmät ravintoaineryhmät.

Dirk kuuluu mun hirviöitä vastaan taistelevaan jengiin. Tyyppi oli hirveä öykkäri ennen maailmanloppua, mutta nyt se on hirveä monsterintuhoaja... jossa on pehmeä puoli, kuten se kasvimaaetsintäretki osoittaa.

Dirk sanoi meille, että jos sillä olisi tomaatteja, se voisi ehkä paistaa piraattipitsoja nuotiolla. Enkä mä ole saanut pitsaa – en laillista *enkä* piraattia – kuukausiin.

June Del Toro (joka on tavallaan mun suosikkityttö maailmassa) oli tästä jutusta Dirkin kanssa samaa mieltä. Sekin halusi kuollakseen jotain muuta kuin roskaruokaa. Ihan pimeitä kumpikin, jos multa kysytään.

Nämä kaksi eppistä etsintäretkeä on syy siihen, miksi Quint, June, Dirk ja mä ollaan nyt ostarilla. Siksi me juostaan henkemme edestä ostarin pääkäytävää. Siksi Megamato ajaa meitä takaa. Siksi –

RY-RY-RYSSKKKK!!!

Kurkotan kaulaani samalla kun mun jalat tömistävät
lattiaa. Oijoi, nyt otti ohraleipä – se saavuttaa meitä!

Sydämeni hakkaa kylkiluihin, kun pingon nurkan
ympäri, ohi hienon belgialaisen konvehtipuodin,

pehmolelukaupan ja kojun, jossa myydään aina maistuvia Rouva Paakaran pullia.

Yhtäkkiä –

LÄPS! LÄPS! LÄPS! LÄPS!

Askelia takanani. Sikäli kuin tiedän, madoilla – edes *hirviömadoilla* – ei ole jalkoja.

Käännän päätäni. Tunnen valtavaa helpotusta mutta myös suurta ärtymystä, kun näen Quintin takanani.

”Quint!” kimpaannun. ”Käskin hajaantua. Mikset sä hajaantunut?!”

”Minä hajaannuin!” se vastaa. ”Hajaannun aina vasempaan. Se on minun tapani hajaantua!”

”Ei hajaantuminen ole vaikeaa!” huudan. ”Kaikki vaan lähtee eri suuntiin! Se on ’hajaantua’-sanon määritelmä! Ei se ole rakettitiedettä!”

”Jack, minun on helpompi ymmärtää rakettitiedettä kuin sinun typeriä toimintasuunnitelmiasi!”

Huudan Quintille, mutta se ei kuule mua. Mato luikertelee nurkan takana, ja sen rymistely hukuttaa alleen kaiken muun.

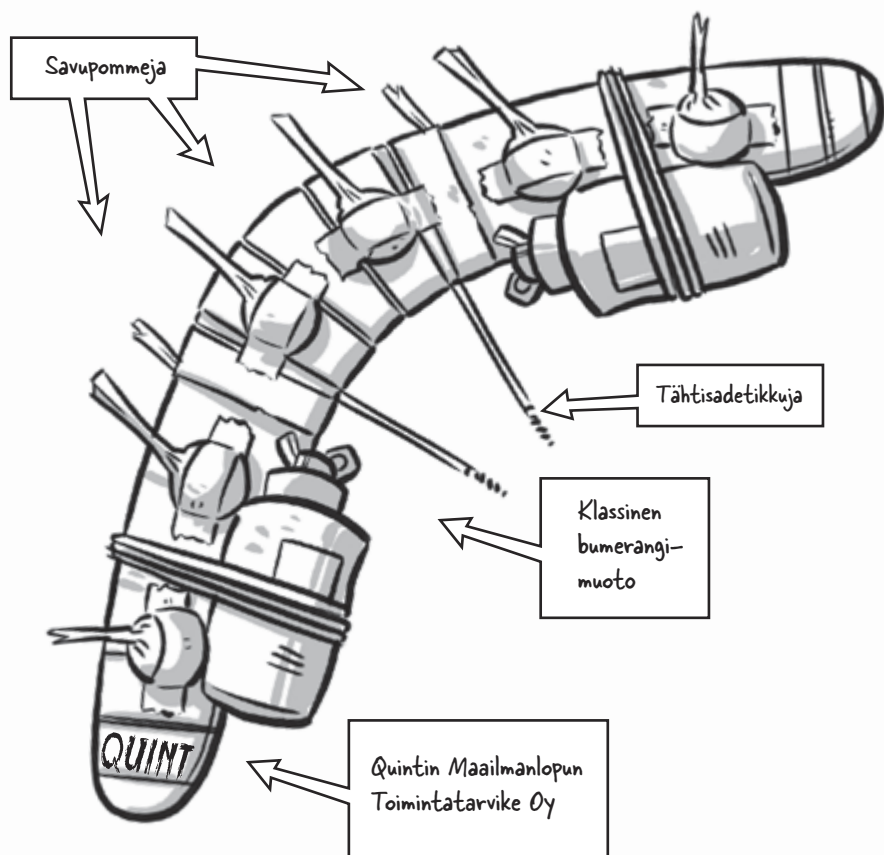
”Mahtavaa, Quint!” kiljun. ”Megamato päätti nyt seurata meitä, koska meitä on *kaksi*!”

Sitten kuuluu *RYSK! ja PAM!* kun mato syöksyy
kenkäkaupan läpi. Särkyvän lasin, vääntyvän metallin ja
putoilevien lenkkareiden ääni kaikuu käytävässä.

On aika testata uusin leluni...

- BU Merangi -

(ase, joka sanoo "pum!")

Quint on tietysti tämän kapistuksen suunnittelija. Sen tarkoitus on ”hämätä ja harhauttaa” hirviöitä. Nostan käteni, valmistaudun heittämään ja –

Luku kaksi

BUMerangi EI lennä käteeni takaisin niin kuin sen pitäisi: se ominaisuushan juuri tekee bumerangista *bumerangin*. Ilman paluuosaa se on vain käyrä puupala – mitä hauskaa sitä nyt on viskoa?

BUMerangi ei palaa, mutta se *iskee* Megamatoa päin näköä. Sitten se PAMAHTAA, kun savupommit ja koiranpommit ja tähtisadetikut räjähtävät. Hirviö kavahtaa vasempaan, kiepsahtaa takaisin oikeaan ja sitten –

Sekunnin murto-osan ilma on sakeanaan lasia ja metallia, ja madon päälle sataa romua. Käytän tilaisuuden hyväksi ja kiskaisen Quintin lähimpään kauppaan. Me syöksytään vitriinin yli ja pudotaan mukkelis makkelis lattialle.

”Pysy matalana!” suhahdan.

Hetkeä myöhemmin hirviömato pyyhkäisee käytävää pitkin kuin valtava elävä räkäraketti.

Vedän henkeä, nousen pystyyn ja hiivin käytävään. Megamato jätti jälkeensä keltaisen limavanan, ja lattia on nyt liukas mönjästä. Mato rysäyttää päin luksustavarataloa ja katoaa tomupilveen, kun seinä sortuu sen takana.

”En saanut kuvaa!” kiljaisen.

”KUVAKÄMMI”, Quint sanoo.

Kohotan toista kulmakarvaani. ”Älä puhu noin. Se ei sovi sulle.”

”Valokuvaukselliset mittasuhteet täyttävä epäonnistuminen, ystävä.”

”Parempi”, sanon ja taputan parasta kamuani selkään.
”Missä me ollaan?”

Katson ympärilleni ja alan täristä innosta. ME
OLLAAN PELIKAUPASSA!

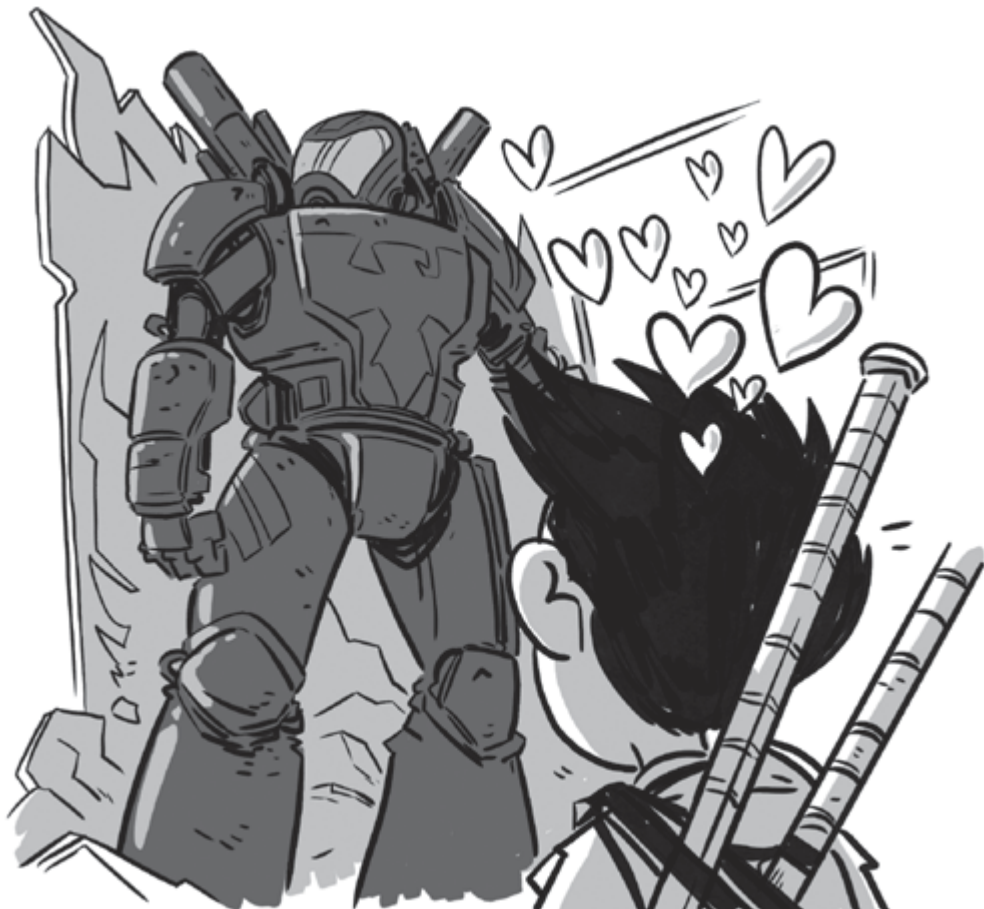
”Kamu hei!” huikkaan samalla kun alan harppoa

käytäviä. ”Olisiko voitu valita parempaa mestaa piilopaikaksi, kun henki oli hiuskarvan varassa?”

”Täydellistä!” Quint huudahtaa onnellisena.

Nintendo 3DS-hyllyjen lähellä bongaan jotain, minkä haluan niin kovasti, että vatsaa kipristää ja raajoja kuumottaa ja kihelmöi.

Tuijotan lempipelini *NIMBUS: Käsky toimia* avaruussotilaan oikeankokoista panssaria. Se kiiltää, suorastaan HOHTAA.

Sen vieressä on iso kyltti, jossa lukee: ”Tulossa pian!
Rajuin avaruussotilas-pelihahmo, joka ensimmäisen
persoonan ammutapeleissa on tällä planeetalla koskaan
nähty! *NIMBUS: Käskey toimia 14.*”

Yhtäkkiä suru iskee päin naamaa. Miten monta
mahtavaa videopeliä olikaan parhaillaan suunnitteilla
silloin, kun hirviöt tuhosivat maailman? Nyt niitä ei ikinä
julkaista! Mä en saa ikinä pelata niitä!

Koputan rintapanssaria. *KOP KOP KOP.* Se on selvästi
metallia tai jotain jännää muovia.

Quintin silmät leviää. ”Minä erehdyin!” se huudahtaa. ”Tämä uusi ihmemuovi on nyt kuumin juttu videopelien markkinoinnissa!”

”Mä *niin* otan tämän”, sanon. ”Musta tulee vähän kuin pysäyttämätön avaruussotilassankari! Panen tähän sivulle pulloraketteja, ja kun hirviö tulee lähelle: *VIUH!* Haukkaa rakettia!”

Quint virnistää. ”Ei voi kiistää. Se on tosi vaikuttava.”

”Mutta hei”, sanon, ”missä meidän menopeli on?”

Hetkeä myöhemmin –

Noin kahdenkymmenen kömpelön yrityksen jälkeen Quint ja mä lopulta saadaan supersiisti avaruussotilaan panssari Turren selkään. Se on mun hirviökoira ja jaksaa vetää *mitä vaan*. Sujautan vielä ennen lähtöä taskuun muutaman pleikkapelin ja astun sitten visvasta liukkaalle käytävälle.

”Selvän teki”, sanon, ”etsitään June ja Dirk.”

Luku kolme

Me kävellään ostarin ylemmässä kerroksessa ja tähyilläään alakerran käytävään. Siellä myydään pikku kojuissa t-paitoja ja hienoja kännykkäkuoria ja muuta tyhmää krääsää, mitä mun tekisi ihan sairaasti mieli.

Suurin osa ostaria on kuin pommin jäljiltä, sillä hirviöiden tulo sai porukan paniikkiin ja aiheutti ryöstöaallon.

Kun kuljen elektroniikkakaupan ohi, nenään löyhähtää jotain vierasta. Ilmassa leijuu outo, vähän äitelä haju.

Samassa näen alhaalla vilahduksen. Hahmon, joka luikahtaa nurkalta vaatekaupan ohi. Se muistuttaa melkein ihmistä...

Kun näen sen – jotain *melkein mutta ei aivan* ihmisen kaltaista – selkäpiitäni karmii. Sydän alkaa hakata.

Jospa mä vain kuvittelin...?

Mutta ei.

Silmät voivat tehdä tepposia, mutta nenä ei.

Omituinen, makeahko haju voimistuu.

Se ei kuitenkaan ole pahuuden hajua. Ei sellaista kuvottavaa löyhkää, jota ilkeä hirviö Rähhis levitti ympärilleen. Ei samanlaista lemua, jota jyrääjät, siipiräähkät ja muut Wakefieldin hirviöt erittävät. *Se on* pahuuden hajua.

Mutta tämä?

Oikeesti? Tämä tuoksuu koulutansseilta. Se tuoksuu halpishajuvedeltä, tajuan.

”Quint, näitkö sä sen?” kuiskaan.

Kamuni nyökkää. Sen naamalle on ilmestynyt iso

Jack Sullivan osaa katsoa
maailmanloppua myönteisestä
kulmasta: jos mukaan ei lasketa eloon-
jäämiskamppailua hirviöitä ja zombeja
vastaan, elämä on letkeää hauskanpitoa.
Sitten maailman viimeiset tyypit saavat
vastaansa entistä suuremman hirviö-
haasteen, kun zombit alkavat kadota.
Kuka haalii itselleen elävien kuolleiden
armeijaa? Sillä jos hallitsee zombeja,
kykenee todennäköisesti
ihan mihin vain...

Lue miten
tarina alkoi!

Kannen suunnittelu: Jim Hoover

Kannen kuva: © Douglas Holgate, 2015

9 789510 437780

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-43778-0

